

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 19 października 2016 r.

Poz. 4711

WYROK NR II SA/WR 200/16 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 20 maja 2016 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:
Sędziowie:

Sędzia NSA Andrzej Wawrzyniak /sprawozdawca/
Sędzia WSA Olga Białek
Sędzia WSA Ireneusz Dukiel

Protokolant:

starszy sekretarz sądowy Magda Minkisiewicz

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 6 maja 2016 r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Miejskiej Wałbrzycha
z dnia 26 listopada 2015 r. nr XV/201/2015
w przedmiocie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Wałbrzych

- I. stwierdza nieważność § 9 ust. 1 we fragmencie „po uzyskaniu zgody jej właściciela” oraz § 13 ust. 3 załącznika do zaskarżonej uchwały;**
- II. zasądza od Gminy Wałbrzych na rzecz Wojewody Dolnośląskiego kwotę 480 zł (słownie: czterysta osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

Uzasadnienie

W dniu 26 listopada 2015 r. Rada Miejska Wałbrzycha podjęła na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 1515) oraz art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t. jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 1399 z późn. zm.), uchwałę nr XV/201/2015 w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Wałbrzych.

Wojewoda Dolnośląski, działając na podstawie art. 93 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t. jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 270 z późn. zm.), wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na wskazaną powyżej uchwałę, zaskarżając ją w zakresie § 9 ust. 1 we fragmencie „po uzyskaniu zgody jej właściciela” załącznika do uchwały oraz § 13 ust. 3 załącznika do uchwały.

Wnosząc o stwierdzenie nieważności powyższych regulacji uchwały zarzucił ich podjęcie z istotnym naruszeniem prawa, to jest:

- § 9 ust. 1 we fragmencie „po uzyskaniu zgody jej właściciela” załącznika do uchwały – z istotnym naruszeniem art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w związku z art. 7 i art. 94 Konstytucji RP;
- § 13 ust. 3 załącznika do uchwały – z istotnym naruszeniem art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w związku z art. 7 i art. 94 Konstytucji RP.

Organ nadzoru wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w określonej powyżej części oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu organ nadzoru podniósł, że podstawą do podjęcia badanej uchwały jest wskazany wyżej art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Po przytoczeniu treści tych przepisów Wojewoda zauważył, że wykroczenie poza ramy upoważnienia ustawowego stanowi istotne naruszenie art. 7 Konstytucji RP. Podkreślił, że wyrażona w tym unormowaniu zasada oznacza, że organy władzy publicznej mogą działać tylko na podstawie prawnej, a normy prawne określają ich kompetencje, zadania i tryb postępowania, wyznaczając jednocześnie ramy ich działania. Organy władzy publicznej mogą działać tylko w takiej formie i w taki sposób, na jakie pozwalają im przepisy prawa.

Wojewoda Dolnośląski wskazał, że w rozdziale 3 załącznika do uchwały zawarto postanowienia dotyczące rodzaju pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości, na drogach publicznych oraz wymagania dotyczące ich minimalnej pojemności oraz rozmieszczania i utrzymania. W § 9 ust. 1 załącznika do uchwały zapisano: „Pojemniki do zbierania odpadów należy ustawiać w granicach nieruchomości, z której odbierane są odpady lub na terenie nieruchomości sąsiadującej po uzyskaniu zgody jej właściciela, w odpowiednio przygotowanych miejscach, łatwo dostępnych zarówno dla użytkownika jak i dla podmiotów uprawnionych, w sposób niepowodujący uciążliwości i utrudnień dla osób trzecich”.

W rozdziale 7 załącznika do uchwały Rada określiła wymagania w zakresie utrzymania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej. Mocą § 13 ust. 3 załącznika do uchwały postanowiono, że: „Utrzymywanie zwierząt gospodarskich wymaga uzyskania zgody właściciela nieruchomości, lub wspólnoty mieszkaniowej”.

Organ nadzoru podkreślił, że w świetle art. 4 ust. 2 pkt 2 i pkt 7 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, Rada Miejska została upoważniona do określenia odpowiednio rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach oraz liczby osób korzystających z tych pojemników (pkt 2), a także wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach (pkt 7).

Zdaniem organu nadzoru, wskazane zapisy załącznika do uchwały wykraczają poza przyznaną Radzie kompetencję do określenia w regulaminie utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, wskazanych w art. 4 ust. 2 pkt 2 wymagań co do rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym oraz wskazanych w art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach wymagań w zakresie utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej.

Wojewoda wywodził, że dla oceny legalności poszczególnych przepisów uchwały istotny jest zakres upoważnienia do jej podjęcia, wyznaczany nie tylko przez treść przepisu kompetencyjnego, ale również przez całość regulacji prawnych. W ocenie organu nadzoru, Rada przyjmując wyżej wskazane unormowania załącznika do uchwały uzależniła możliwość dokonania określonych tam czynności od uzyskania zgody podmiotów takich jak właściciele nieruchomości lub wspólnoty mieszkaniowe. Przepisy te zamieszczono wśród wymogów dotyczących rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym oraz warunków utrzymania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolnej.

Organ nadzoru stwierdził, że kwestionowane przepisy naruszają ustawowo przyznane radzie gminy uprawnienie do samodzielnego decydowania o sposobie uregulowania regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, w ramach którego ustala ona także wymagania w zakresie rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym (art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy) oraz w zakresie utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej (art. 4 ust. 1 w związku z ust. 2 pkt 7 ustawy). Wojewoda podkreślił, że kompetencja do stanowienia przepisów prawa miejscowego, jakim jest przedmiotowa uchwała, nie może być przez radę gminy przekazywana (delegowana) na rzecz innych podmiotów, ponieważ brak ku temu stosownej podstawy prawnej. Tym bardziej nie można przekazywać uprawnień do decydowania o ostatecznym kształcie określonych zapisów regulaminu adresatom norm prawnych wskazanych w rozpatrywanej uchwale. Kwestionowane postanowienia uchwały stwarzają bowiem sytuację (stan prawny), kiedy to o ostatecznym kształcie zapisu regulaminu decydować może np. właściciel nieruchomości lub wspólnota mieszkaniowa, będący jednym z adresatów tego regulaminu. Jest to nie do pogodzenia z zasadą wyłącznej kompetencji rady gminy w zakresie uchwalania regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy.

Wojewoda Dolnośląski podkreślił, że niedopuszczalne jest takie działanie rady, które prowadzi do zamieszczenia w treści regulaminu przepisów uzależniających podejmowanie czynności od przyszłych decyzji (wyrażenia zgody) przez inny podmiot. Zamieszczanie w treści regulaminu norm odsyłających do odrębnych i nieprzewidzianych przepisami prawa procedur i uzależniających prawidłową realizację ustaleń regulaminu od uzyskania dodatkowych wymogów w postaci uzgodnień jest nieprawidłowe z punktu obowiązujących przepisów prawa. W ocenie organu nadzoru, wykluczone jest w regulaminie utrzymania czystości i porządku na terenie gminy posługiwanie się normami otwartymi, pozwalającymi jakimkolwiek podmiotom na indywidualne uzgadnianie odstępstw od postanowień regulaminu, ponieważ powoduje to, że zamieszczone w regulaminie normy prawa materialnego stają się nieookreślone.

Wojewoda wskazał ponadto, że w stanowieniu aktów prawa miejscowego organy samorządu terytorialnego związane są ramami stworzonymi przez ustawy. Akty te są bowiem aktami o charakterze podstawowym, a więc są stanowione na podstawie upoważnień ustawowych, nie mogą zatem wykraczać poza unormowania zawarte w ustawach, czy też czynić wyjątków od ogólnie przyjętych w nich rozwiązań.

W odpowiedzi na skargę strona przeciwna wniosła o jej oddalenie w całości jako nieuzasadnionej.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w skardze strona przeciwna stwierdziła, że zapisy załącznika do uchwały nie wykraczają poza przyznaną Radzie kompetencję do określenia w regulaminie utrzymania czystości i porządku na terenie gminy wskazanych w art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach wymagań co do rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym oraz wskazanych w art. 4 ust. 1 w związku z ust. 2 pkt 7 cytowanej ustawy wymagań w zakresie utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej.

Zdaniem strony przeciwnej, ocena legalności poszczególnych zapisów powinna być dokonywana z uwzględnieniem całej ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, określającej obowiązki nałożone na właściciela nieruchomości, a także specyfiki danej gminy. Zbyt restrykcyjna ocena zapisów przedmiotowego regulaminu powoduje bowiem w poszczególnych sytuacjach utrudnienie realizacji nałożonych na właściciela obowiązków oraz ich egzekwowanie przez organy jednostek samorządowych. W opinii strony, czasem tak restrykcyjna ocena poszczególnych zapisów uniemożliwia realizację obowiązków nakładanych przez ustawodawcę na gminę.

W odpowiedzi na skargę wywodziło się, że wbrew twierdzeniom Wojewody Dolnośląskiego, Rada Miejska Wałbrzycha nie przekazała uprawnień do decydowania o ostatecznym kształcie określonych zapisów regulami-

nu adresatom norm prawnych wskazanych w rozpatrywanej uchwale. Nie zgodzono się z twierdzeniem, że o ostatecznym kształcie zapisu regulaminu decydować może właściciel nieruchomości lub wspólnota mieszkaniowa. Zdaniem strony przeciwnej, wprowadzone w regulaminie zapisy nie są normami otwartymi, pozwalającymi jakimkolwiek podmiotom na indywidualne uzgadnianie odstępstw od postanowień regulaminu.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył co następuje:

Wyjaśniając przesłanki podjętego rozstrzygnięcia na wstępie należy podkreślić, że zgodnie z art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t. jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 1647 z późn. zm.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości m.in. poprzez kontrolę działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem (jeżeli ustawy nie stanowią inaczej).

W granicach tak określonych kompetencji wojewódzki sąd administracyjny w toku podjętych czynności rozpoznawczych ocenia prawidłowość zastosowania w postępowaniu administracyjnym przepisów obowiązującego prawa materialnego i procesowego oraz trafność ich wykładni.

Wykonywana przez sądy administracyjne kontrola administracji publicznej obejmuje również orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej oraz na akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, inne niż wyżej wskazane, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej (art. 3 § 1 w związku z § 2 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – t. jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 270).

Po myśli art. 147 § 1 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególnie wyłącza stwierdzenie ich nieważności.

Zgodnie z przepisem art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. jedn. – w czasie podejmowania zaskarżonej uchwały – Dz.U. z 2013 r., poz. 594 z późn. zm.; obecnie – Dz.U. z 2016 r., poz. 446), uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90. Z kolei przepis art. 93 ust. 1 powoływanej ustawy stanowi, że po upływie terminu wskazanego w art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym organ nadzoru nie może we własnym zakresie stwierdzić nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy. W tym przypadku organ nadzoru może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego.

Z takim właśnie przypadkiem mamy do czynienia w rozpatrywanej sprawie.

Wskazać nadto należy, że w stanowieniu aktów prawa miejscowego organy samorządu terytorialnego związane są ramami stworzonymi przez ustawy. Akty powyższe są aktami o charakterze podstawowym, a zatem są stanowione na podstawie upoważnień ustawowych i nie mogą wykraczać poza jakiekolwiek unormowania ustawowe, czynić wyjątków od ogólnie przyjętych rozwiązań ustawowych, a także powtarzać kwestii uregulowanych w aktach prawnych hierarchicznie wyższych. W doktrynie występuje przekonanie, że prawo miejscowe ma charakter wyłącznie wykonawczy w stosunku do ustaw. W Konstytucji RP próżno bowiem szukać delegacji prawotwórczych dla organów samorządowych. Trafna więc jest teza, że samorząd terytorialny nie posiada pozycji autonomicznej, lecz jest jedynie formą zdecentralizowanej administracji (por. W. Kisiel, Ustrój samorządu terytorialnego w Polsce, Warszawa 2003, s. 84). Decentralizacja procesu tworzenia przepisów wykonawczych do ustaw, w postaci prawa miejscowego, zakłada co prawda zróżnicowanie ich treści, ale to zróżnicowanie może sięgnąć do granic wyznaczonych przez prawo (por. D. Dąbek, Prawo miejscowe, Warszawa 2007, s. 259).

W niniejszej sprawie Wojewoda Dolnośląski wniósł skargę na uchwałę Rady Miejskiej Wałbrzycha z dnia 26 listopada 2015 r. nr XV/201/2015 w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Wałbrzych, wnosząc o stwierdzenie nieważności § 9 ust. 1 we fragmencie „po uzyskaniu zgody jej właściciela” załącznika do uchwały oraz § 13 ust. 3 załącznika do uchwały.

Zarzucił, że § 9 ust. 1 we fragmencie „po uzyskaniu zgody jej właściciela” załącznika do uchwały został podjęty z istotnym naruszeniem art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t. jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 1399 z późn. zm.) w związku z art. 7 i art. 94 Konstytucji RP, a § 13 ust. 3 załącznika do uchwały podjęto z istotnym naruszeniem art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w związku z art. 7 i art. 94 Konstytucji RP.

Zgodnie z art. 7 Konstytucji RP, organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa.

W myśl art. 94 Konstytucji, organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa.

Przepis art. 4 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach stanowi, że rada gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, uchwała regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, zwany dalej „regulaminem”; regulamin jest aktem prawa miejscowego.

Wedle ust. 2 pkt 2 i pkt 7 tego artykułu, regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:

- 2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:
 - a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,
 - b) liczby osób korzystających z tych pojemników;
- 7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach.

Kwestionowane przez organ nadzoru przepisy zaskarżonej uchwały mają brzmienie:

- § 9 ust. 1 załącznika do uchwały: „Pojemniki do zbierania odpadów należy ustawiać w granicach nieruchomości, z której odbierane są odpady lub na terenie nieruchomości sąsiadującej po uzyskaniu zgody jej właściciela, w odpowiednio przygotowanych miejscach, łatwo dostępnych zarówno dla użytkownika jak i dla podmiotów uprawnionych, w sposób niepowodujący uciążliwości i utrudnień dla osób trzecich”;
- § 13 ust. 3 załącznika do uchwały: „Utrzymywanie zwierząt gospodarskich wymaga uzyskania zgody właściciela nieruchomości, lub wspólnoty mieszkaniowej”.

Mając na uwadze treść przywołanych przepisów zaskarżonej uchwały, jak i przytoczonych wyżej przepisów ustawowych zgodzić się trzeba z Wojewodą Dolnośląskim, że powyższe regulacje przedmiotowej uchwały podjęto z istotnym naruszeniem prawa, to jest art. 4 ust. 2 pkt 2 i pkt 7 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w związku z art. 7 i art. 94 Konstytucji RP. Kwestionowane przez organ nadzoru unormowania załącznika do uchwały wykraczają bowiem poza przyznaną radzie gminy (radzie miejskiej) kompetencję do określenia w regulaminie utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, wskazanych w art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, wymagań co do rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, a także wskazanych w art. 4 ust. 2 pkt 7 cytowanej ustawy wymagań w zakresie utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej.

Podzielając stanowisko Wojewody co do istotnego charakteru stwierzonego naruszenia prawa zauważyć należy, że uzyskanie zgody określonego podmiotu czy to na ustawienie pojemnika w określonym miejscu, czy to na utrzymywanie zwierząt gospodarskich, nie jest regulowane przepisami ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, ani tym bardziej unormowaniami zawartymi w podejmowanym z upoważnienia tej ustawy akcie prawa miejscowego, jakim jest uchwała rady gminy w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy. Są to bowiem kwestie związane z własnością, a nie z utrzymaniem czystości i porządku w gminie.

Podkreślić wypada, że kwestie związane z własnością regulowane są przez prawo cywilne i rada gminy (rada miejska) nie ma uprawnienia do doprecyzowania regulacji zawartych w kodeksie cywilnym (por. wyrok WSA w Krakowie z dnia 7 października 2015 r. sygn. akt II SA/Kr 918/15).

Odnosząc się do podniesionego w odpowiedzi na skargę argumentu, że wyeliminowanie z treści § 9 ust. 1 załącznika do uchwały zapisu „po uzyskaniu zgody jej właściciela” może w poszczególnych przypadkach prowadzić do sytuacji, że właściciel nie będzie mógł albo będzie unikał realizacji obowiązków związanych z utrzymaniem czystości i porządku, stwierdzić należy, że wspomniany przepis, po wyeliminowaniu zakwestionowanego przez organ nadzoru fragmentu, brzmieć będzie: „Pojemniki do zbierania odpadów należy ustawiać w granicach nieruchomości, z której odbierane są odpady lub na terenie nieruchomości sąsiadującej, w odpowiednio przygotowanych miejscach, łatwo dostępnych zarówno dla użytkownika jak i dla podmiotów uprawnionych, w sposób niepowodujący uciążliwości i utrudnień dla osób trzecich”. Taka regulacja w stosunku do dotychczasowej nie wprowadza żadnych dodatkowych utrudnień w ewentualnym ustawianiu pojemników na terenie nieruchomości sąsiadującej i w istocie nie ulega ona zmianie, bowiem wyeliminowanie frag-

mentu „po uzyskaniu zgody jej właściciela” nie nakłada na zobowiązanego żadnych dodatkowych warunków, przy czym nie zwalnia też go z obowiązku uzyskania wspomnianej zgody, gdyż obowiązek ten wynika z przepisów prawa cywilnego.

Podobne uwagi odnieść także należy do przepisu § 13 ust. 3 załącznika do uchwały. Jego wyeliminowanie z regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy w stosunku do dotychczasowej regulacji również nie wprowadza żadnych dodatkowych warunków związanych z ewentualną możliwością utrzymywania zwierząt gospodarskich, ale też ich nie eliminuje, bowiem wszelkie kwestie związane z własnością regulowane są przez prawo cywilne.

Reasumując podkreślić trzeba, że konieczność uzyskania zgody właściciela czy to na ustawienie pojemnika na należącym do niego terenie, czy to na utrzymywanie zwierząt gospodarskich na będącej jego własnością nieruchomości wynika z przepisów prawa cywilnego, a nie z uchwały rady gminy w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy.

Zakwestionowane przez organ nadzoru regulacje podjęte więc zostały nie tylko z istotnym naruszeniem prawa, ale też w istocie są zbędne.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że wniesiona w niniejszej sprawie przez Wojewodę Dolnośląskiego skarga jest w pełni uzasadniona, a zatem podlegała w całości uwzględnieniu.

Mając na względzie powyższe, stosownie do art. 147 § 1 i art. 200 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, orzeczono jak w sentencji wyroku.